

Predikan i Kyrkhults kyrka 2012 av Tobias Bäckström

Bönsöndagen

"Bönen"

1 Mos 18:26-32

Ef 3:14-21

Luk 18:1-8

Ps: 238A, 210, 762, 743

Spelar det någon roll om vi ber eller inte? Gör vi någon skillnad? Eller är det inte så att Gud redan har bestämt sig? Allt är redan förutbestämt, sen får vi för all del komma med synpunkter, men det är inget som i grunden egentligen påverkar något? Ja, det är lätt att vi tänker så. Skulle Gud bry sig om våra böner? Dessutom så vet han ju ändå vad som är bäst för oss alla, så vad är då poängen med att hämta in våra uppfattningar.

Men då visar berättelsen om hur Abraham förhandlar med Gud, hur angelägen Gud är att vi ska vara med. Gud låter Abraham veta vad som ska ske. Ondskan i Sodom hade accelererat till den grad att det inte längre gick att vända utvecklingen. Så det fanns ingen annan utväg för Gud att göra än som han gjorde. Men ändå vill han höra Abrahams synpunkter. Och Abraham börjar en förhandling med Gud. Och det fantastiska är att Gud är öppen för förhandlingar! Trots att Abraham bara är, som han säger, jord och stoft och verkligen inte befinner sig i en förhandlingsposition så låter Gud detta ske. Och steg för steg så ger han efter för Abrahams krav. Abraham och Gud förhandlar, och Abraham är den som lyckas bäst!

Vi människor är ju stoft och aska som vi brukar säga på askonsdagen. Ändå ser vi här hur vi kan vara jämbördiga förhandlingsparter med Gud, han lyssnar in våra önskemål och synpunkter. När man läser om Abrahams bön för Sodom så förstår vi att allt inte är hugget i sten.

Från Abraham så kommer vi till änkan och domaren. I ett samhälle som var genomkorruperat och där allt hängde på att man hade de rätta kontakterna eller hade råd med mutor så var den här änkan helt utlämnad till domarens godtycke. Och eftersom han inte hade något att vinna på att låta henne få ut sin rätt, kanske han dessutom kände den som hon tvistade med, så brydde han sig inte om henne. Men den här kvinnan var ovanligt envis, hon stod på sig, hon visste att hon hade lagen på sin sida, och hon vägrade att ge upp förrän hon fått ut sin rätt. Poängen är: om nu till och med en sådan orättfärdig domare till slut låter henne få som hon vill, hur mycket mer kommer inte då Gud bifalla våra önskningar. Nyckelordet är uthållighet. Det är något som Jesus återkommer med i sin undervisning: "Be så ska ni få. Sök så skall ni finna, bulta så ska dörren öppnas." Alltså: håll på tills något händer! Ge inte upp!

Men bön är alltså inte någon quick-fix. Det är sällan som vi läser om smarta sätt att be i självhjälpsböcker. I ett samhälle där det är snabba, synliga resultat som gäller så skulle de inte bli så populära. Men är det inte så att det är det som tar tid, som kräver uthållighet, det är det

som ger mest i längden. Det är det som går på djupet och skapar de bestående förändringarna. Det som ger snabba resultat för stunden håller inte i längden.

Tillbaka till frågan om bön gör skillnad, och svaret på den frågan är; javisst. Framförallt gör det skillnad hos mig själv! Men om då bön hade varit för enkelt, om den hade gett snabba resultat, ja, då hade den skillnaden inte blivit så stor. Då hade vi ju inte behövt vara uthålliga i bönen. Och det är när vi är uthålliga och ihärdiga med att be som Gud kan arbeta med oss i vårt inre. När vi ber så öppnar vi oss för Gud och hans påverkan. Varje gång vi ber så ökar Guds möjlighet att dra oss närmare honom.

Det är bönen som gör tron på Gud personlig. Visst kan man tro på Gud utan att be till honom, men då blir det en tro som stannar i hjärnan, ett torrt konstaterande att det finns en Gud men som inte betyder så mycket i ens liv. Det är bönen som gör att tron blir en hjärtats angelägenhet, en personlig relation.

Men vi står inte ensamma i bönen. Vår enskilda bön är innesluten i kyrkans bön. När vi går in i en gammal kyrka så har det betts där i generationer före oss. Och kyrkans bön upphör aldrig. Den enskildes bön kan tystna i perioder, men inte kyrkans bön. Här blir änkan som vi läste om, en bild av kyrkan. Kyrkan är ju som en änka, efter det att Kristus, vår brudgum, lämnade oss vid sin himmelfärd. Men kyrkan är inte passiv och oföretagsam. Hon är i alla högsta grad verksam, framförallt på börens område. Precis som den här änkan knappast hade fortsatt med att ihärdigt besöka domaren om hon inte hade varit övertygad om att det till slut skulle ge resultat.

När vi känner att vår bön sviktar så får vi vila i att vi ingår i denna mäktiga bönerörelse som började med apostlarna och som nu spridit sig över hela världen. I kloster och kyrkor runt omkring på vår jord så bes det tideböner ett antal gånger per dag. Morgon, middag och kväll. Och eftersom det alltid är morgon, middag och kväll någonstans på vår runda planet så pågår bönen alltid. Förstår vi vilken skillnad denna bön gör? Förmodligen inte, men skillnaden är med all säkerhet mycket större än vi tror. Om bönen tystnade skulle världen rasa samman.

Jesus avslutar liknelsen med en öppen fråga. ”Kommer människosonen finna någon tro när han kommer.” Svaret på frågan lämnar han till oss. Kommer det bli som vi säger efter varje gång i nattvardsbönen: ”Din död förkunnar vi, din uppståndelse bekänner vi, *till dess du kommer åter i härlighet.*” Kommer det finnas någon tro när Kristus kommer åter?

Ja, utan bön förtvinar tron. Det är vår uthållighet som det hänger på. Att vi fortsätter att be även om vi inte ser snabba, synliga resultat.

Kyrkans bön koncentreras i nattvarden. Där bär vi fram tillsammans med våra böner, bröd och vin, gåvor av jordens frukt och människans arbete. I trons uthållighet bär vi fram detta inför Gud. Kyrkan håller ut, ända *till dess du kommer åter i härlighet.*